

vist sig særdeles formaalstjenlig i de paa-gældende Forhold.

Helesen: Det foreliggende Forslag gaar ud paa at bebyrde Parterne med Udgifter til Retsplejen, som de hidtil ikke har baaret. Det er et Princip, man i og for sig maa være betænkelig ved, idet Formaalet maa være, at Retsplejen bliver saa billig som muligt for Parterne. Det er jo ogsaa her omtalt af det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen, at det Forhold vil kunne komme til at foreligge, hvis dette Forslag gennemføres, at Parterne bliver bebyrdet med Udgifter, som det, hvis de er ubemidlede, kan falde dem svært at bære. Jeg ser derfor med megen Betænkelighed paa det foreliggende Forslag. Overfor dette staar Hensynet til den Spar-sommelighedspolitik, som i Øjeblikket er nødvendig, Hensynet til at spare Staten for Udgifter. Om det imidlertid her kan finde Sted uden for stor Skade for de private Parters Interesser i Retsplejen, forekommer mig tvivlsomt, og jeg maa derfor ønske Forslaget nærmere overvejet i et Udvalg.

Justitsministeren (Rytter): Meningen med Lovforslaget er at undgaa, at der bliver flere Eksekutioner end strengt nødvendigt. Det mener vi at skulle undgaa paa den Maade, at vi siger, at den, som begærer Eksekutionen, maa betale den. Derved bliver han nemlig ikke saa ivrig for at foretage en Eksekution, naar han paa Forhaand anser dens Haabløshed for givet, medens han, som Forholdene er for Øjeblikket, ikke er sparsom med at begære Eksekution, idet han ved, at det er Staten, der bærer Udgifterne. Det er den ene Grund. Den anden Grund er den, at vi mener, at det er rimeligt, at Kreditor betaler, thi han faar derved en Ret til at kræve Debitor for det. Det vil igen medføre, at Debitor er mere ivrig end nu efter selv at møde op paa Kontoret og betale Pengene ind, idet han selv kommer til at afholde Udgifterne ved den Eksekution, der skal foretages hos ham. Saaledes er Forholdet nemlig ikke for Øjeblikket, det er for Øjeblikket Staten, der betaler, og følgelig kan han godt vente. Dette er Meningen med Lovforslaget. Derfor forstaar jeg ikke det ærede Medlem Hr. Trier, naar han taler om en dobbelt Befordringsudgift. Det vil faktisk ikke komme til at foreligge, for i de allerfleste Tilfælde møder man ved Sagfører, og saa vil Sagføreren tage Dommeren med i samme Vogn.

Det ærede Medlem omtalte Befordringsudgifterne for Embedslæger. Jeg tror, at der her er noget forkert. Det er fastsat i en Lov, hvor meget de paagældende skal have. Men jeg tror — og jeg er vist her enig med det ærede Medlem —, at Fejlen ligger ikke i selve Loven, men i, at man anvender for megen Befordring i saadanne Tilfælde. Det har Ministeriet søgt at bremse, idet man har indskærpet Embedslægerne kun at foretage Rejser, hvor det er absolut nødvendigt, saa at alle de Paabud, som er kommet i tidligere Love, om jeg saa maa sige, suspenderedes for en Del, saa at de mange Rejseudgifter blev unødvendige. Jeg har ligesom det ærede Medlem været meget overrasket over de store Udgifter. Selv om det ikke er Staten, der bærer dem, men i mange Tilfælde Amtskommunen, er det lige haardt, det er jo faktisk os selv, der maa betale dem.

Det ærede Medlem Hr. Sven var inde paa Spørgsmaalet om, at der var sket en Forandring med Hensyn til Opkrævningen af Gebyrer ved Eksekutioner, og vilde gerne have Grunden dertil at vide. Her maa jeg melde mig som, jeg vil ikke sige den uskyldige Aarsag dertil — jeg mener tværtimod, at det er en god Ordning, som her er kommet. Det havde nemlig udviklet sig til et fuldstændigt Misbrug af Fogedinstitutionen, idet Sagførerne meget tidt gik den Vej at indlevere deres Begæring til Fogeden, og naar Begæringen var indleveret, skrev Sagføreren til vedkommende Mand om at betale, hvorefter Manden kom og betalte, Protokollen blev slet ikke aabnet, og følgelig fik Statskassen heller ingen Indtægt. Ja, det gik endog saa vidt, at man nogle Steder brugte den Trafik, at man satte sig i Vognen og kørte med Fogeden ud paa den vedkommendes Bopæl, men naar man kom ud paa Bopælen, betalte Manden, og Protokollen blev ikke aabnet, følgelig var der ingen Afgifter til Staten. Det kan dog ikke være Meningen. Derfor sagde Ministeriet til Embedsmændene: I maa holde jer Sportelreglementets Paragraf efterrettelig, hvori der staar, at man skal betale i det Øjeblik, man rekvirerer. Nu haabede jeg at være kommet disse Misbrug til Livs herved, og jeg tror, det er lykkedes i stor Udstrækning, men jeg maa samtidig beundre den menneskelige Opfindsomhed, thi ogsaa her har man vidst at finde en Udvej, idet man nemlig nogle Steder møder den Trafik, at man henvender sig til Fogeden, ikke med Begæring om Eksekution, thi gør man